

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

0 mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

Seet Sogns
Andighed og Her-
lighed

i en
Sang

forfattet,

Dg efter Gode Menners
Begiering
bestreven,

Da den engang blev sunnen
i Deres
PaaHør.

Kjøbenhavn,

Trykt hos Christoph Georg Glasius, boende i Frides-
richsberg-Gaden. 1744.

V box 37: 1110

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 20

0 mm

0

av sognepræst Peter Hjort

Heet Sogns Andighed

og

Herlighed,

Sangviis forfattet,

Og foræret

til

Sine Gode Venner

Her i Hjørring. Sigt Sogn og Gavnø
Aldt Løng Hagens Land og
Vest i Læsø. Læsø. og
i Læsø Magasin pag. 329
hør den

Paa Hoff.

S^{1.}u taer jeg min Pen,
Og setter mig hen,
Med hannem en Stund at fordrive,
I Tanke, hand kand
Med Helicons Vand
Mit Sind en Forfriskelse give!
Hvad falder dig ind?
Mit udmatted' Sind!
Hvad har du vel Lyst at beskrive?
Løst Tankerne op
Til Himmelens Top!
Lad Himlen dit Alpha kun blive!

^{2.}
Jeg tænker mig om
I Aarene, som
Guld har ladet for mig hendirve,
Gulds Forsyn mig tog
Paa Armen, og drog,
Fra første jeg her kom til Live;
Fra første jeg randt
Af Rode, jeg fandt
Gulds Forsyn mig fordte og ledte;
Jeg

Jeg skøbelig Barn
Faldt tit vel i Skarn,
Men GULD mig dog Beyen beredte.

^{3.}
Til Ære jeg gif,
Et Embede fik,
At jeg skulde Lammene føde;
GULD selv mig det gav,
En Haderens Stab
Til Hinder mig her tordte møde:
Den Tid gif forbi,
De Nar vare ni,
Som Jakobs, ret snure og stemme;
Da lod GULD mig see,
At hand dog min Æe
Og Møye en vilde forglemme.

^{4.}
GULD skifted mig Bud,
Jeg skulde gaae ud,
Som Abram fra Ur i Chaldæa,
Jeg skulde hengaae
Med Jakob, og faae
En Rachel i Steden for Lea;
GULD skyndede paa,
Og bed mig at gaae,
For Hevnen sig der skulde vise;
Til Zoar jeg gif,
Et Frelse-Sted fik,
Hvorfor jeg GULD evig skal prise.

7. I

I Østerlands Randt
Det Stæd jeg da fandt,
Som skulde et Tilflugts-Stæd være
For mine og mig,
Som og rigelig
Os skulde og kunde ernære;
Blant Floder og Fjeld,
Der ligger det Giæld,
Som Navnet af Feet monne bære;
Jeg skulde did gaae,
Som Hyrde, og staae
For GULD, og hans Menighed lære.

^{6.}
Jeg takker dig, GULD!
Som fordte mig ud
Fra Kedars de mørke Pauluner;
Din Ære jeg vil,
Imens jeg er til,
Udtone med Frydens Basuner;
Lad Lykke og Røe
I Bøygde og Boe
Formeres og daglig tiltage!
Giv Ordet sin Kraft!
Dets ædele Gæst
At vi udi Hiertet kand smage.

^{7.}
O! denlige Feet!
Hvo dig haver seet
Maa sig vel fornøyet befinde;

Din

Din denlig Prospect
Den har Overvegt,
Og Prisen allene maa vinde;
Naturen har lagt
Paa dig al sin Pragt,
Da hun dig til Verden vild' føde;
Blaht Kommerigs Gield
Du har jo det Held,
Alt du er som Kiernen den søde.

8.
Dit Aggerfuld Land,
Dit løbende Vand,
De grønne og lystige Fjelde
Kand opvække Lyst
I forrigfuld Bryst,
Og aarsage Dagenes Velde.
Hvor Duet henseer,
Naturen selv leer
Og smiler med yndigste Mine;
Hvo herved en Kand
Forglemme paa stand
Den Corrig, som Hiertet kand pine?

9.
Kand Fuglen i Flok
Vel Sneese og Skok,
Naar de farer frem og tilbage
To Gange hvert Aar
Om Høsten og Vaar,
Sig saa lade af dig indtage,
Alt

Alt de ikke kand
Omfare dit Land,
Hvor hastig de end monne ile;
Hvad Under, at man,
Som Mennisker, kand
I dine Fornøjelser hvile?

10.
Din Yndigheds Pragt
Naturen har lagt
Imellem to vindende Floder,
Som vander dit Land,
Og pryder din Strand
Med Sommer af Østerdals Poder.
Naar denlige Vaar
Udkiemmer sit Haar,
Dig herlig begynder at male,
Din blomstrende Eng,
Som udpyntet Seng,
Af mange Coleurer kand prale.

11.
Da Plovmanden gaaer
Og Sæden udsaaer
Af Bøgget og Kornet det blanke,
I Hiertet hand leer,
I Haabet hand seer,
Hand Høsten mangfoldig skal sanke;
Hand venter oppaa,
Alt Elven skal gaae
Og vande de tørstige Enge,
Alt

Alt Græsset fand groe,
Og fylde hans Loe,
Det giver ham Føde og Penge.

12.
 Hvad Glæde det er,
 Alt være saa nær,
 Naar Fisken af Elven opdrages,
 Naar Strømmen er streng,
 Og Fisken i Fleng
 I Rusen og Miaren indjages,
 Det giver jeg hver,
 Som Fisken har tier,
 I Sindet ved sig at betragte;
 Af dybeste Vand
 Gaaer Fisken til Land,
 Og fanges saa stille og sagte.

13.
Den hvasse Abørr
Med Gedden vel stoer
Tør kappes mod Strømmen at ile;
Kødfiering og Siig
Opleder den Biig,
Hvor de sig paa Grunden fand hvile:
Den Blaaspur saa feed,
At fange vi veed,
Og sende til Herrernes Borde;
Den Kongelig Mad
Vi har paa vort Fad,
Trods alle de salte Bands Fjorde!

I4. Bel

14.
Vel flere jeg fand
Opregne paa stand,
Som Glømen til os monne yde,
Fra Øveren op
De løbe i Trop,
Naar Strømmen begynder at flyde?
Naar Strømning og Stille
De samlede bliir
Med Løve og Ruser at stimle;
Naar Gorsk, Røyer, Mort
Mod Strømmen gaar fort,
Da Vandet af Fiske mon vrinle.

15.
Naar Brasen i Leeg
Fremlober sin Streg,
Og stimer til lønlige Stæder,
Er Rusen da sat,
Og faaer den kun sat,
Den vist nok sin Eghermand glæder;
Blant hundred' i Tal
Hand gaaer da i Val,
Udleder de største og beste,
I Jlen de gaaer,
Til hand engang faaer
De Gilde fra Byen til Gieste.

16.
Jeg nær havde stemt
For flere, og glemt
At tale og skrive om Lagen;

21

Den nydelig Fisk
Vi har paa vor Dift,
Som kiempes med Østers i Smagen.
Den søde Karuds
I Parker og Puds
Fornøielig leger og spiller;
Mon dette en fand
Bortdrive paa stand
De Sindet betyngende Griller?

17.

Nu aabnes vor Fart,
Saa det har god Art,
Paa Glomens de stridige Bände;
Nu Elven blir stoer,
Som videste Fior,
Og stuler Leer-Bakker og Sande;
Vi daglig fand see,
Paa Bandet sig tee
Den sejlende Norske Solv-Flode,
Den Guld i sig har,
Og Sølv et vel klar,
Som kommer vor Byemand til gode.

18.

Her flyder i Tal
Det Sommer, som skal
Bed Strømmen og Byeren lande,
De Seyl hidser op
For Binden i Top,
Og føres igiennem de Bände;

Ord.

Bordbaader i Fleng
Mod Elven saa streng
Med Seylet og Alaren mon stride,
Indtil de opnaaer
Det Land, de attraaer;
Vor Seemand har ondt nok at lide.

19.

I Øyerens Bånd
Udskildte fra Land
Gyv Der vi tæller og flere,
Hvor Flora sin Seng
I grønne Eng
Udpyndter og herlig stafferer;
Naar Glomen en vil
For tit tage til,
Men bliver ved Bredden at spille
Lemfelig og mat,
Der blir da en Skat,
Som mange Udgifter fand stille.

20.

For Engen blir bleeg,
Naar Blomstret er veeg,
Man Jæen er ferdig at lave,
Hver passer da paa
Sit Græs at nedslaae,
Og berge den herlige Gave.
Storr-Stakker i Fleng
Paa høieste Eng
Som spidsede Daarne man setter,

For.

GUD være din Bøn!
Det bliver min Bøn,
Til Graven mit Legem fortæller.

O! denlige Fæet!
Jeg dig haver seet,
Men fand dig dog aldrig forglemme,
For Døet blir lukt,
Og Livet udslukt;
Din Minde min Længsel forfremmer!
Derfore, min Ven!
Føy dig nu kun hen!
Lad Sindet, om mueligt, nu hvile!
Alt al min Uttraae
Kand derpaa udgaae,
Til GUD med min Forbøn at ile.

GUD være din Soel!
Gid Lærernes Stoel
Bed Ordet lykkelig maa skattes!
GUD lade dit Land,
Dit Vand og din Strand
En sine Velsignelser fattes!
GUD lade hver Siel
I dig leve vel,
Og Herrens Velgierninger nyde!
Indtil at de skal
Blant Englenes Tal
I Himmelen evig sig fryde.

* * *